

20/9

30/9

30/9 Antisemitism i Sovjet

Professor Hugo Valentin gav i en artikel i Dagens Nyheter den 3 juli i år en på nytt material byggd redogörelse för antisemitismen i Ryssland. Hans framställning kompletteras av en skrift, "A Decade of Destruction", som nu utgivits av Kongressen för judisk kultur i USA. Här framlägger en rad framstående judiska intellektuella — i samverkan med författare och forskare utanför judendomen — sina vittnesbörd om de ohyggliga förföljelser som sedan tjugu år, men framför allt sedan 1948, drabbat judarna under den kommunistiska diktaturen. Att dessa förföljelser skärpts till ren terror under det senaste årtiondet beror tydligen på att upprättandet av staten Israel anses begränsa eller undergräva judarnas lojalitet mot den ryska staten; i världspolitiken underblåser de ryska härskarna den arabiska propagandan för Israels förstörelse, i Ryssland söker man utrota den judiska nationalkänslan genom att förbjuda alla judiska organisationer och institutioner.

De tre miljonerna judar i Ryssland hindras att utvandra till Israel. Deras föreningar och kulturcentra — skolor, teatrar, tidningar — blir systematiskt krossade. Totala judiska ledare

— författare, vetenskapsmän, konstnärer — har avrättats, hundratals eller tusentals andra har sänts till slav- och koncentrationsläger i Sibirien; denna förföljelse kulminerade kort före Stalins död. Till det mest gripande i skriften hör redogörelsen för hur de anhöriga söker genom ryska ambassaden i Washington och andra myndigheter få uppgift om de arresterades och bortföras öde; svaret är "en skamlös tystnad".

Den ryska antisemitismen är inte teoretiskt motiverad på samma sätt som den nazistiska. Hitler trodde, eller låtsades tro, att judarna var en fördärvad ras; ryssarna förföljer därför att de inte tolererar några av tro, vanor och språk sammanvätsade grupper av denna art. Den regim som under Lenin förkunnade nationaliteternas självbestämmanderätt har efter hand kommit att förneka och förstöra varje särdrag, varje samhörighet som försvarar den totala likriktningen. Men samtidigt begagnar man den traditionella antisemitismen i Ryssland som ett vapen i kampen mot den lilla grupp som söker bevara sin identitet; ordet "judisk" är fortfarande tjänligt då det gäller att hetsa massorna. Denna vidrighet hör till bilden av det ryska tyranniet.

Kyrkomötets beslut

om rätt för kvinnor att bli präster kommenteras på flera håll med instämmande och glädje. Det är förklarligt så tillvida som beslutet innebär en seger för den mera liberala linjen, eller rättare ett nederlag för den extrema konservatismen. Men kyrkomötet har under dessa år gjort sitt bästa för att visa hur föråldrat och ohållbart hela statskyrkosystemet är. Staten blir genom detta system medansvarig för en propaganda vars teser inte bara är förnuftsmissigt orimliga, utan av allt att döma inte i mera egentlig mening är trodda ens av de personer som professionellt propagerar dem; det är nog att peka på inställningen till helvetesläran. Kyrkans män beskyller varandra för att bryta mot den lära som de säger sig gemensamt förkunna, samtidigt som de visar den mest otroliga ombytthet i tolkningen av denna lära; vad som för många för något år sedan var okristligt — kvinnliga präster — blir litet senare för samma personer under opinionens tryck sann kristendom. Skrämmande är att, såsom statsrådet Edenman påpekade, några ord

ur orientalisk miljö för snart 2 000 år sedan blir en kärnpunkt i debatten om kvinnornas ställning i vår tid.

Vad man är någorlunda enig om synes vara blott att upprätthålla kyrkans makt, att trygga dess inkomster, att garantera den fortsatta verksamheten för tre tusen yrkeskristna. Därför avvisas inte bara religionsfriheten, som rimligen måste innebära att blott de som så önskar inträder i kyrkan, utan även varje mildring av bestämmelserna om utträde ur detta samfund. Typiskt är att frågan om kvinnopräster sedan årtionden är den första kyrkliga fråga som väckt större uppmärksamhet bland både präster och lekmän; när det gäller kyrkosamfundets bestånd och de lärar det skall arbeta för är det ljumheten, likgiltigheten som betraktas som kyrkans verkliga stöd, den klippa på vilken Petri efterföljare bygger sin församling.

Sept. 8 l. 2 k. 5 ul.
3 m. 2 a
S:ca 20